

Uns 'fets del Palau' i els altres

JORDI FONT / Llicenciat en geografia i història

AVUI, 23 de maig del 2010

L'atzar ha fet coincidir, als diaris del 20 de maig, dues menes de fets referits al Palau de la Música Catalana: la commemoració dels fets patriòtics que hi van tenir lloc l'any 1960, induïts per Jordi Pujol, aleshores dirigent del CC (Crist-Catalunya); i noves informacions al voltant dels fets no gens patriòtics que van tenir-hi lloc, presumptament, entre 1999 i 2009, relacionats amb el finançament de CDC.

EN EFECTE, L'ANY 1960, en un viatge de Franco a Catalunya, en desgreuge pel cas Galinsoga, el règim havia previst un concert de l'Orfeó Català on es cantaria El cant de la senyera, per primer cop d'ençà de la guerra. De seguida, però, se'n van desdir i l'himne de l'Orfeó va ser prohibit. En aquest context, Jordi Pujol va redactar i difondre un paper contra Franco i va promoure que, en el concert de l'Orfeó, fos el públic el que entonés l'himne prohibit, en presència dels jerarques del règim. Així va anar. I, a resultes d'això, Jordi Pujol seria detingut, torturat i empresonat. Altra gent era a les presons per motius polítics. Aquest cop, però, havien tocat no pas un "revoltós" més, sinó un home de profit, exponent reconegut dels ambients catòlics. Això determinaria el decantament contra el règim d'un cert catalanisme de missa, fins aleshores en el bany maria de l'Església catalana oficial. Uns Fets del Palau, doncs, certament virtuosos i importants en el trajecte de la resistència nacional i democràtica de Catalunya.

D'ALTRA BANDA, HI HA ELS ALTRES FETS del Palau, destapats arran del cas Millet. Van ser primer els 500.000 euros que van derivar del Palau

cap a la Fundació Trias Fargas, juntament amb els 150.000 euros (72.000 segons l'interessat) que van anar a parar a Àngel Colom, dirigent de CDC, per tal de liquidar el deute generat a resultes de la dissolució de la seva anterior organització, el PI. S'hi han afegit després, els presumptes pagaments a dues empreses proveïdores de CDC per valor de 952.583 euros i, encara, el pagament de 956.000 euros a una tercera empresa. Em limito a transcriure les dades publicades per la premsa. També hi ha indicis que apunten a la presumpta canalització, a través del Palau, de pagaments adreçats a CDC per compte de Ferrovial, destacat adjudicatari d'obra pública de la Generalitat en l'etapa d'Artur Mas... Tot plegat serà aclarit un dia per la justícia, encara que, si es tractés d'un greu malentès, seria convenient que Artur Mas s'avancés i ho aclarís de manera precisa i immediata: el desassossec de molta gent ho demana.

ES TRACTARIA D'UN EPISODI d'envergadura, dins de l'endèmic i general problema del finançament dels partits polítics. Tanmateix, allò que m'impressiona de l'hipotètic cas és el paradoxal contrast entre les dues menes de fets del Palau per compte d'un mateix subjecte ideològic: el nacionalisme que diu no ser de dretes ni d'esquerres, és a dir, el nacionalisme com a valor absolut. Com és possible el trajecte que va d'un patriotisme sincer i valent al presumpte desviament de recursos d'un dels "temples de la pàtria"?

NOMÉS HI HAURIA UNA EXPLICACIÓ: són les coses de l'absolut. La humanitat ha generat absoluts dins de tres territoris: la religió, la revolució i la nació. Uns absoluts que, portats al paroxisme, han donat vida als grans monstres de la humanitat: la Inquisició, el Gulag i l'Holocaust. Els seus dirigents, erigits en sacerdots, han pretès encarnar

respectivament Déu-Al·là, el sentit de la història i l'esperit de la nació. I han generat una moral determinada pel servei incondicional a aquests absoluts, en nom dels quals han fet legítim tot mitjà.

ENS PODÍEM IMAGINAR que algun enemic de Catalunya s'atrevisís a profanar el Palau de la Música. Fins i tot algú com el seu anterior president, afectat d'una licantropia que el fa bo de dia, mentre que, de nit, li fa créixer les ungles i els ullals. Però no ens podíem imaginar que hi pogués tenir res a veure cap catalanista, de dretes o d'esquerres. I no diguem cap "nacionalista, ni de dretes ni d'esquerres, sinó tan sols nacionalista". Però aquest és l'error, perquè, en el darrer cas, no seríem davant de cap profanació, sinó del legítim acte de disposar de les coses de la pàtria, sempre esclatant al seu sagrat servei, com no podria ser altrament tractant-se dels qui l'encarnen, per més que ho qüestionin els "mals catalans", és a dir, el pèrfid i clàssic "enemic interior ". Coses de l'absolut.